

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3808/2528

พนักงานอัยการ กรมอัยการโจทก์ บริษัท ไม้เระวณ จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 51, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 58, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 53 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 99, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 53, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 78 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าไม้ มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ มาตรา 51, พ.ร.บ.ป่าไม้ มาตรา 72 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร มาตรา 99, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2528 มาตรา 23, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2528 มาตรา 27, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 23, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 27

ย่อ / หลักกฎหมาย

เสาไม้ของกลางเป็นไม้ที่มีการตกแต่งขัดมันทาแล็กเกอร์อย่างปราณีตมุ่งจะเอาไปใช้เป็นของโชว์เพื่อความสวยงามในห้องรับแขกตามประเพณีนิยม ของชาวญี่ปุ่นหากจะนำไม้ของกลางไปแปรสภาพเป็นอย่างอื่น จะไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่เสียไป ถือได้ว่าไม้ของกลางเป็นเครื่องใช้หรือสิ่งประดิษฐ์สำเร็จรูป มิใช่อยู่ในลักษณะอำพรางว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ เมื่อจำเลยได้รับอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งประดิษฐ์เครื่องใช้หรือสิ่งอื่นใดในบรรดาที่ทำด้วยไม้หวงห้ามการมีไม้ของกลางไว้ใน ครอบครอง จึงไม่มีความผิดฐานมิได้แปรรูปหวงห้ามไว้ในครอบครอง และจำเลยสามารถนำส่งออกนอกราชอาณาจักรได้โดยไม่เป็นการหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากรขาออก การที่จำเลยสำแดงใบขนส่งสินค้าขาออกว่า เป็นสิ่งประดิษฐ์ จึงไม่เป็นการสำแดงเท็จ แม้จำเลยจะสำแดงรายการและชนิดของไม้ไม่ถูกต้องก็ไม่ใช่อัยการ เพราะจำเลยไม่ต้องเสีย ภาษีอากรขาออกสำหรับไม้ดังกล่าวอยู่แล้วจำเลยกระทำความผิดก่อนที่กฎหมายซึ่งให้แก้ไขอัตราโทษให้สูงขึ้น จะมีผลบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้จึงเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำผิด และมีได้เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองจะนำมาปรับบทลงโทษจำเลยหาได้ไม่ และที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 เกินอัตราโทษที่กฎหมาย กำหนดไว้จึงเป็นการมิชอบปัญหาดังกล่าวนี้เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความจะมีโต้แย้งว่ากล่าวในชั้นฎีกาศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคล ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้โดยใช้เครื่องจักรและใบอนุญาตค้าซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้หรือสิ่งอื่นใดในบรรดาที่ทำด้วยไม้หวงห้าม มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการ จำเลยทั้งสองร่วมกันนำสิ่งประดิษฐ์ซึ่งทำด้วยไม้หวงห้าม เคลื่อนที่จากสถานการค้าไปยังสถานีรถไฟ โดยจำเลยไม่ทำหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ดังกล่าว จำเลยทั้งสองร่วมกันมีไม้หวงห้ามประเภท ก.ไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และจำเลยทั้งสองร่วมกันยื่นใบขนสินค้าขาออก โดยสำแดงชนิดของของว่า เสาไม้จำนวน 306 ท่อน เป็นของที่ได้รับการยกเว้นอากรและไม่ใช้ของต้องห้ามต้องจำกัด ซึ่งเป็นความเท็จ เพราะเสาไม้ดังกล่าวจะต้องเสียอากรขาออกตามกฎหมาย เป็นการสำแดงเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียอากรขาออกโดยมีเจตนาจะฉ้อค่าภาษีรัฐบาลฯ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48, 51, 58, 53 ทวิ, 72, 73 ทวิ

พระราชบัญญัติศุลกากรพ.ศ. 2469 มาตรา 27, 99 ธิบของกลาง จำยสินบนนำจับและเงินรางวัลแก่ผู้แจ้งความนำจับตามกฎหมาย และขอให้นับโทษต่อ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานนำสิ่งประดิษฐ์ที่ทำด้วยไม้หวงห้ามเคลื่อนที่ออกจากโรงงานโดยไม่มีหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้พ.ศ. 2484 มาตรา 53, 78 ทวิ จำเลยที่ 1 ให้ลงโทษปรับ 30,000 บาท จำเลยที่ 2 ให้จำคุก 6 เดือนและปรับ 20,000 บาท กับมีความผิดฐานมีไม้แปรรูปหวงห้ามไว้ในความครอบครองตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มาตรา 48, 51, 72 ทวิ จำเลยที่ 1 ให้ลงโทษปรับ 30,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 6 เดือนและปรับ 20,000 บาทมีผิดฐานสำแดงรายการในใบขนสินค้าขาออกเป็นความเท็จ และส่งไม้ที่ยังมิได้เสียภาษีออกไปนอกราชอาณาจักร ซึ่งเป็นการพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ มาตรา 27, 99 ปรับจำเลยทั้งสองคนละ 993,195.66 บาท ให้ปรับจำเลยทั้งสองเป็นเงิน 1,986,391.32 บาท หรือปรับคนละ 993,195.66 บาท รวมโทษปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 1,053,195.66 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 1 ปี และปรับ 1,033,195.66 บาท โทษจำคุกสำหรับจำเลยที่ 2 ให้รอไว้ 2 ปีปรับไม้ของกลางและให้จำยสินบนแก่ผู้นำจับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ไม้ของกลางเป็นสิ่งประดิษฐ์สำเร็จรูปจำเลยมีไว้ในครอบครองไม่เป็นความผิดฐานมีไม้แปรรูปหวงห้ามไว้ในครอบครองและสามารถส่งออกนอกราชอาณาจักรได้โดยไม่เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรขาออกและไม่เป็นความผิดฐานสำแดงเท็จ พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดฐานนำสิ่งประดิษฐ์ซึ่งทำด้วยไม้หวงห้ามเคลื่อนที่จากโรงงานของจำเลยโดยไม่มีหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 58, 73 ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2528 มาตรา 23, 27 พระราชบัญญัติป่าไม้(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 8 ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 30,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือนและปรับ 20,000 บาท ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี คำขออื่นให้ยก ของกลางให้คืนจำเลยที่ 1 โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า ไม้ของกลางเป็นเสาไม้สี่เหลี่ยมด้านเท่า ส่วนหัวและท้ายเสายังเป็นสี่เหลี่ยมทุกด้าน ตรงกลางแกะสลักเป็นลวดลายมีลักษณะเป็นปุม ๆ เล็กบ้างใหญ่บ้าง เขาะร่องกดไปกดมาตามความยาวของเสา แล้วทาแลกเกอร์ขัดมันด้านที่อยู่ตรงกันข้ามกับด้านที่แกะสลักมีการเขาะร่องตรงกึ่งกลางตลอดความยาวของเสา และทาแลกเกอร์ด้าน ส่วนไม้ของกลางอีกพวกหนึ่งเป็นเสาสี่เหลี่ยมด้านเท่ามีการลบเหลี่ยมลงไปเล็กน้อย ทุกด้านไสกบไว้เรียบไม่มีการแกะสลัก ทาแลกเกอร์มันไว้ 3 ด้าน อีกด้านหนึ่งทาแลกเกอร์ด้าน แล้ววินิจฉัยข้อกฎหมายว่า ไม้ของกลางในคดีนี้ทั้งหมดเป็นไม้ที่มีการตกแต่งขัดมันทาแลกเกอร์อย่างประณีต หาใช่ไม้ที่ไสอย่างหยาบ ๆ หรือทาน้ำมันพอบเป็นพิธีและเป็นไม้ที่มีขนาดไล่เลี่ยกัน ซึ่งจัดทำขึ้นตามความต้องการของลูกค้าในประเทศญี่ปุ่นที่มุ่งจะเอาไปใช้เป็นของโชว์เพื่อความสวยงามในห้องรับแขกหากจะมีการนำไม้ของกลางชนิดนี้ไปแปรสภาพไปใช้ในกิจการอย่างอื่น ย่อมจะไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่เสียไป ฉะนั้นจึงถือได้ว่าไม้ของกลางเป็นเครื่องใช้หรือสิ่งประดิษฐ์สำเร็จรูป หาใช่อยู่ในลักษณะอำพรางว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ การที่จำเลยได้รับอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดในบรรดาที่ทำด้วยไม้หวงห้าม การมีไม้ดังกล่าวไว้ในครอบครองจึงไม่มีความผิดฐานมีไม้แปรรูปหวงห้ามไว้ในครอบครองและจำเลยสามารถนำส่งออกนอกราชอาณาจักรได้โดยไม่เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรขาออก การที่จำเลยสำแดงใบขนสินค้าขาออกว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์จึงไม่เป็นการสำแดงเท็จ แม้จำเลยสำแดงรายการชนิดของไม้ไม่ถูกต้อง ก็ไม่ใช่ข้อสำคัญ เพราะถึงอย่างไร จำเลยก็ไม่ต้องเสียภาษี

อากรขาออกอยู่ดี การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง แต่ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสอง ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 8 มาตามคำขอของโจทก์นั้น ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดคดีนี้เมื่อระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2520 ถึงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2520 เวลากลางวัน อันเป็นวันเวลาก่อนที่กฎหมายฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับ ซึ่งตามมาตรา 73 ทวิ ก่อนที่จะมีการแก้ไข มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ส่วนพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 8 ได้มีการแก้ไขอัตราโทษให้สูงขึ้น เป็นโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท กฎหมายดังกล่าวจึงเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิด และมีได้เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองจะนำมาปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสองหาได้ไม่ และปรากฏว่าศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 30,000 บาท จึงเป็นการเกินอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ และปัญหาดังกล่าวนี้น่าจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความมิได้ยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช 2484 มาตรา 58, 73 ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518 มาตรา 23, 27 ให้ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 20,000 บาท ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน และปรับ 20,000 บาท โทษจำคุกสำหรับจำเลยที่ 2 ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วีระ ทรัพย์ไพศาล · สุชาติ จีวะชาติ · ยรรยง อธิพิพงษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3808/2528>